

[Bendix.]

ikke strækker sig længere end til midten af 1980'erne eller længst til 1990'erne, kan man efter min opfattelse lade ude af betragtning en række muligheder, som indtil da næppe vil være udviklet i en sådan grad at der vil kunne gøres brug af dem, heriblandt sådanne som solenergi, jordvarme, vindkraft o. lign.

Tilbage står det faste brændsel, olie, gas og kernekraften. Det er inden for denne firklæng af muligheder, vi skal udforme vores energipolitik frem til 1990. Valget mellem disse energikilder må afgøres af politiske, miljømæssige og økonomiske forhold.

Olie er, som vi alle ved, i dag det helt dominerende element i den danske energiforsyning, og der er ingen eller meget ringe udsigt til, at dette vil ændre sig på denne side af 1990. Der er absolut ingen udsigt til, at vores totale forbrug af olie vil gå ned i planlægningsperioden, men der kan under visse forudsætninger blive tale om, at oliens relative andel kan synke fra de nuværende ca. 90 pct. til henimod godt og vel halvdelen af det samlede forbrug af energi. Forudsætningen for et sådant fald i den relative betydning er, at kul, gas og kernekraft får stigende betydning. Da det ud fra såvel et økonomisk som et politisk synspunkt er ønskeligt at frigøre sig fra den næsten totale afhængighed af olie, skal mulighederne på de tre nævnte områder først og fremmest diskuteres.

Handelsministeren forudsætter i sin redegørelse en ganske betydelig forøgelse af elværkernes kulefterspørgsel. Fra 39 pct. kul i 1973 forudsættes kulandelen allerede i 1970'erne at stige til omtrent 65 pct. Det ville fra nu af og til 1980 være ensbetydende med, at elværkernes totale kulforbrug skal stige fra, hvad der svarer til 22 mill. G-cal. i 1973 til det tredobbelte, nemlig 62 mill. i 1980.

Det er i denne sammenhæng væsentligt at få handelsministeren til at besvare to spørgsmål. For det første: hvilken udsigt er der til, at vi rent faktisk kan skaffe os denne mængde kul til acceptable priser? Og for det andet: hvilke overvejelser af miljømæssig karakter har handelsministeren og miljøministeren gjort sig i fællesskab i denne sammenhæng, da der som bekendt til kulforbru-

get knytter sig store betænkeligheder af miljømæssig karakter? Besvarelsen af disse spørgsmål er selvfølgelig ganske afgørende for, om den opstillede forudsætning om den stærkt stigende kulanvendelse kan anses for realistisk.

Jeg skal undlade nogle bemærkninger i forbindelse med en eventuel gasforsyning, men udelukkende henvise til de bemærkninger, hr. Karlskov Jensen kom med i denne sammenhæng, bemærkninger, som jeg delte.

Hermed når vi frem til det, som let og måske ikke helt berettiget kan gå hen og blive denne debats hovedspørgsmål, nemlig udnyttelsen af atomkraften. På dette område står vi over for en alvorlig og vidtrækkende beslutning. Beslutter vi os for at sige ja til kernekraften, så er alle afgørende valg dermed ikke truffet. Et ja til udnyttelse af atomkraft i den danske energiforsyningspolitik åbner for en række efterfølgende meget betydningsfulde, men også vanskelige afgørelser, bl. a. i retning af, hvilke typer reaktorer, vi skal satse på i første og i anden omgang.

Vi er naturligvis fuldt ud opmærksom på den meget intense debat, der løber i en række af de lande, hvor man har truffet disse valg, det gælder bl. a. og ikke mindst USA, som har den største installerede effekt i øjeblikket. Det er i denne sammenhæng selvfølgelig tankevækkende, at en række amerikanske stater overvejer et moratorium for udbygning af A-kraften, og det er lige så tankevækkende, at den amerikanske atomenergikommission gang efter gang har måttet ændre praksis og standarder på grund af den løbende diskussion. Det er bemærkelsesværdigt, men det er også naturligt, at det er sådan.

Der er ikke i den ordinære drift af atomkraftværker, så vidt vi kan bedømme det, anledning til den største bekymring i denne sammenhæng; det er uheld i forbindelse med A-kraftværker og affaldsproblematikken, der giver grund til de dybeste bekymringer. Litteraturen om disse to problemer er efterhånden ganske overordentlig omfangsrig. Det er ikke i en folketingsdebat som denne muligt og heller ikke rimeligt at gå i detaljer omkring disse spørgsmål, men vi anser det for givet, at folketinget gennem et særskilt udvalg eller gennem folketingets